

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50, Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 4 Ἰουλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 31

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ βράχου μετὸ μονόγραμμα περιέμενε θαμμένος ὁ θησαυρὸς, τρανταδὺς τώρα χρόνια, νάρθηκον νὰ τὸν ξεθάβουν.

Ἀμέσως ὁ λαστός χτύπησε τὴν πέτρα πού ἔγινε κομμάτια.

Ἐπειτα ἡ δικέλλα τοῦ Ζιλδα ἐσάρωσε αὐτὰ τὰ συντρίμια τῆς πέτρας καὶ τοῦ τοιμέντου. Ἡ τρύπα μεγάλωνε, ὁ λάκκος ἀνοίγε, οἱ καρδιές χτυποῦσαν δυνατὰ, περιμένοντας τὸ τελευταῖο χτύπημα πού θὰ ἔκανε νὰ ναβύσση ἡ πηγὴ τοῦ χρυσοῦ.

Ἐξακολουθοῦσαν νὰ σκάθουν, ἀλλὰ τὰ βαρέλια δὲν φαίνονταν. Ὁ Καμύλκ, γιὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ, θὰ τὰ εἶχε θάψει βαθιά... Καλὰ εἶχε κάμει. Τί ἐπείραζε, ἂν ἔπρεπε νὰ κοπιᾶσουν τώρα λίγο περισσότερο...

Ἄξαφνα, ἀκούσθηκε ἓνας κρότος μεταλλικός. Τί νᾶταν αὐτὸ πού χτυποῦσε τώρα ὁ λαστός; Ὁ καπετάν Ἀντιφέρ ἔσκυψε στὴν τρύπα, ἔχωσε μέσα τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του ἐψαχναν ἀπληστα...

Σηκώθηκε μετὰ τὰ μάτια γουρλωμένα. Κρατοῦσε ἓνα μικρὸ μεταλλينو κουτί τετράγωνο, πού κάθε του πλευρὰ θάταν ὡς δέκα πόντους.

Τὸ κοίταξαν ὅλοι μετὰ ἀπορία καὶ ἀπογοήτευση. Κι' ὁ Ζιλδας διερμηνεύοντας τὴ γενικὴ σκέψη, φώναξε:

— Αὐτὸ δὲν πιστεύω νάχῃ μέσα ἑκατὸ ἑκατομμύρια, τί διάβολο!

— Σιωπὴ! εὐρλίασε ὁ Ἀντιφέρ.

Καὶ ξανάσκυψε στὴν τρύπα, μήπως ἀνακαλύψῃ καὶ τὰ βαρέλια.

Τοῦ χάκου! Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, σ' ἐκεῖνο τὸ λάκκο, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μικρὸ μεταλλينو κουτί, πού τὸ σκέπασμά του εἶχε ἀνὰ γλυφὸ τὸ διπλὸ Κ τοῦ Καμύλκ.

Ἦταν ἀστείο, φάρσα, χοροῖδια;

Ἀλλὰ γιὰ ποῖδ λόγο ὁ ζάπλουτος Αἰγύπτιος θάπαιζε τόσο σκληρὰ παιχνίδι στὸν εὐεργέτη του, στὸ σωτήρα του, τὸν Θωμᾶ Ἀντιφέρ, ἀναγκάζοντας τον — αὐτὸν ἢ τὸ γιό του — νὰ κάμῃ ἓνα τόσο μεγάλο ταξίδι γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χέρι ἐκεῖνο τὸ κουτί;

Ἀδύνατο! Τὸ κουτί θὰ περιεῖχε

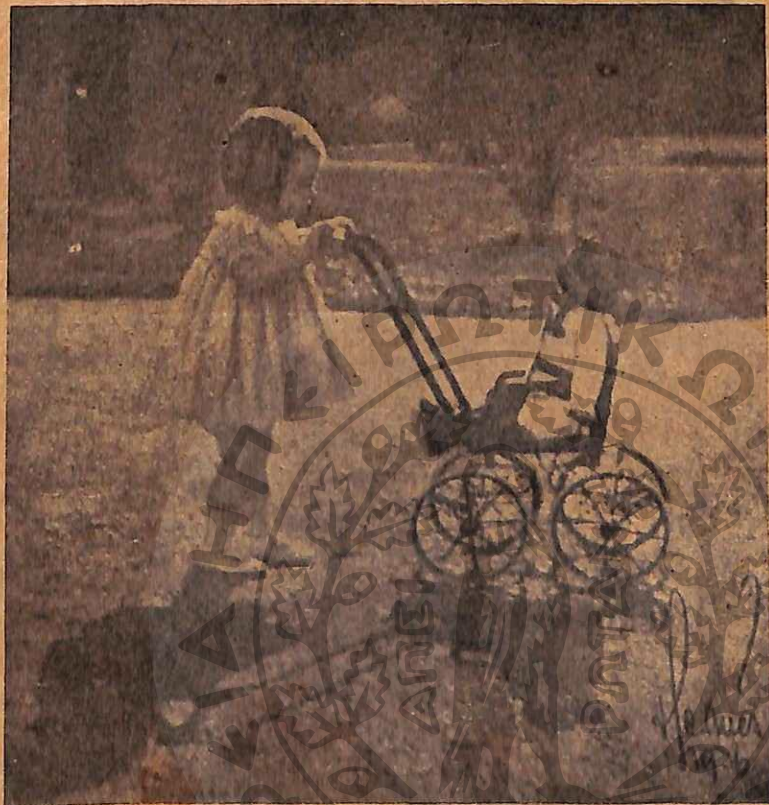
κάτι σπουδαῖο. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀνοίξουν γιὰ νὰ ἴδουν...

Παράφορος πάντα, μὰ ξεχωριστὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοῦ ἔδωσε μιὰ μετὸ λαστό, καθὼς ἦταν χάμω, καὶ τὸ ἔσπασε. Ἐνὰ χαρτί πετάχθηκε ἀπὸ μέσα.

Ἦταν μιὰ περγαμινὴ, κιτρινισμένη ἀπ' τὸν καιρὸ, πού ἔγραφε λίγα λόγια γαλλικά—δυὸ-τρεῖς ἀράδες—ἀρκετὰ εὐανάγνωστα ἀκόμα.

Ὁ Ἀντιφέρ τὴ σήκωσε καί, ξε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὴ βλέπετε αὐτὴ τὴ Μπεμπέκα πού κάνει περίπατο τῆς κορούλας της; Εἶναι ἡ μικροῦλα πριγκίπισσα Μαργαρίτα, διαγγωνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας

χνώντας πώς ήταν μπροστά ο Μπέν-Ομάρ κι' ο Σαούκ, που μπορούσαν να μάθουν έτσι ένα μυστικό, άρχισε να διαβάζει με τρέμουσα φωνή:

«Το παρόν περιέχει το μήκος μιας άλλης νησίδης, το όποιον ο Θωμάς-Αντιφέρ, ή ο κληρονόμος του, οφείλει να ανακινώσει εις τον τραπέζιτην Ζαμπουκό, διαμένοντα...».

Εδώ ο Αντιφέρ έσταμάτησε. Γιατί είχε σκεφθεί πώς οι ξένοι δεν έπρεπε να ακούσουν τίποτα περισσότερο.

Ο Σαούκ έγενεψε τότε στον Μπέν-Ομάρ. Κι' αυτός, με το δικαίωμα που ένόμιζε πως είχε σα συμβολαιογράφος του Καμύλκ, ρώτησε:

— Που μένει λοιπόν αυτός ο τραπέζιτης Ζαμπουκό;

— Στο σπίτι του! αποκρίθηκε άπότομα ο Αντιφέρ.

Και διπλώνοντας το χαρτί, το έχωσε στην τσέπη του, αφήνοντας τον Μπέν-Ομάρ με το στόμα άνοιχτό.

Όποτε ο θησαυρός δεν βρισκόταν στο νησάκι αυτό του κόλπου του Όμάν. Τό ταξίδι ως εκεί δεν είχε άλλο σκοπό παρά να βάλει τον Αντιφέρ σ' έπικοινωνία μ' έν' άλλο πρόσωπο, άγνωστο ως τώρα, τον τραπέζιτην Ζαμπουκό. Τί ήταν αυτός; Δεύτερος άραγε κληρονόμος, που ο Καμύλκ-πασάς ήθελε να τον ανταμείψει κι' αυτόν γι' άλλες έκδουλεύσεις; Κι' ο Αντιφέρ ήθελαν υποχρεωμένος να μοιρασθί μαζί του το θησαυρό; Κι' από τα εκατό εκατομμύρια—λογικό συμπέρασμα—μόνο τα πενήντα θα τσέπωνε ο Μαλουίνος;

Για τον Ζυχέλ το ίδιο θα ήταν. Γιατί και με τόσα, ο θεός του δεν θα έλλαζε ιδέα για το γάμο, της Ένογάτης: πρίγκιπα θα ήθελε πάλι να της δώσει, κι' αν όχι πρίγκιπα, τουλάχιστο δούκα...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

«Όπου ο Ζυχέλ τὰ γράφει της Ένογάτης»

Τί μελαγχολικό που ήταν το σπίτι του Αντιφέρ στο Σαίν-Μαλό και πώς φαινόταν έρημο από την ημέρα που έφυγαν ο νοικοκύρης κι' ο άνιψός του! Για τις δυο γυναίκες που είχαν μείνει μονάχες, ημέρες και νύχτες περνούσαν γεμάτες άνησυχία. Δεν είχαν και κανένα να τις παρηγορή, αφού είχε φύγει κι' ο μόνος τους φίλος, ο καλός Ζιλδς Τρεγκομαίν.

29 του 'Απρίλη. Δυο δλόκληροι μήνες είχαν περάσει από την άναχώρηση των τριών Μαλουίνων με τον «Στήρμαν». Πώς πήγε το ταξίδι τους; Που βρίσκονται τώρα; Είχαν επιτύχει το σκοπό τους;

— Μητέρα, μητέρα, φοβάμαι πώς δεν θα ξαναγυρίσουν, έλεγε και ξανάλεγε ή Ένογάτη.

— Μην κακομελετάς, παιδί μου! Θα ξαναγυρίσουν, να είσαι βέβαιη! άπαντούσε ή Νανόν.

Αλλά και στην πόλη, ή ξαφνική άναχώρηση του καπετάν Αντιφέρ είχε κάμει μεγάλη αίσθηση. Δεν ήξεραν βέβαια το δρομολόγιο που έκολούθουσε, γιατί σε κανέναν δεν είχε πει πώς, αφού θα έφτανε ως το Πόρτ-Σαϊν με τον «Στήρμαν», θα έξακολούθουσε το ταξίδι του στην Έρυθρά Θάλασσα και στον Ίνδικό άκόμα ωκεανό. Ήξεραν όμως την παράξενη ιστορία του θησαυρού—έκατό εκατομμύρια!—που πήγαινε να ανακαλύψει. Και με πόση άνυπομονησία περίμεναν να τον ίδουν να γυρίζει στο Σαίν-Μαλό με κανένα καράδι φορτωμένο χρυσάφι, διαμάντια και μαργαριτάρια!...

Μόνο ή Ένογάτη δεν παρασυλλογίζόταν τα εκατομμύρια. Αυτή δεν ήθελε παρά να γυρίσουν οι αγαπημένοι της, να τους ξαναβίη καλά, κι' ας ήταν με άδειες τις τσέπες... Στο διάστημα των δυο μηνών, δυο μόνο γράμματα είχε λάβει από τον άρραβωνιαστικό της: το πρώτο από το Σουέζ, όπου ο Ζυχέλ της έξιτορούσε το ταξίδι τους από την ημέρα που χωρίστηκαν και το δεύτερο από τη Μασκάτη, με τη συνέχεια του ταξιδιού ως την πρωτεύουσα του Όμάν, απ' όπου θα έφευγαν με καραβάνι για το Σοχάρ κι' από εκεί με καΐκι ή φρεγάτα για το νησάκι του θησαυρού.

Στις 29 του 'Απρίλη έφτασε και τρίτο γράμμα. «Ω, τη χαρά της Ένογάτης όταν είδε στο φάκελλο γραμματοσήμο της Ήγεμονίας της Τύνιδος! Όποτε οι ταξιδιώτες είχαν άναχωρήσει από τη Μασκάτη, βρίσκονταν σε λιμένα της Μεσογείου, γύριζαν στη Γαλλία. Πόσο ήθελαν για να φθάσουν στη Μασσαλία; Τρεις ημέρες το πολύ! Κι' από κει στο Σαίν-Μαλό με το σιδηρόδρομο; Εικοσιέξη ώρες!

Μητέρα και κόρη έκλεισαν την ξωπορτα, αφού έφυγε ο καλός γραμματοκομιστής, έκάθησαν σε μια κάμαρα του ίσογειού, κι' ή Ένογάτη, σκουπίζοντας τα δάκρυα της μάτια, έσχιζε το φάκελλο, έβγαλε το γράμμα και σιγά-σιγά άρχισε να διαβάζει:

«Ήγεμονία της Τύνιδος, Γνωστέτω
22 'Απριλίου 1862

Αγαπητή μου Ένογάτη,
«Πόσο μακριά βρίσκομαι από σένα και πότε, Θεέ μου, θα τελειώσω το άτέλειωτο αυτό ταξίδι!

«Σου έγραψα δυο φορές ως τώρα

και θα έλαβες, έλπίζω, τα γράμματά μου. Σήμερα σου γράφω το τρίτο, άκόμα πιο σπουδαίο, γιατί πρώτα-πρώτα θα σε πληροφορήσω πώς ή υπόθεση του θησαυρού περιπλέκεται άπροσδόκητα κι' ο θεός μας είναι γι' αυτό πολύ στενοχωρημένος...»

— Α! Έκαμε εδώ με χαρά ή Ένογάτη, δεν βρήκαν, φαίνεται, τίποτα κι' έτσι δεν θα πάρω βασιλόπουλο!...

— Έξακολούθησε, είπε ή Νανόν.

«... και δεύτερο—έξακολούθησε να διαβάζει ή Ένογάτη—γιατί με μεγάλη μου λύπη πρέπει να σου άναγγείλω πώς το ταξίδι μας θα παραταθί άκόμα πολύ, πολύ...»

— Ότε δεν γυρίζουν! Έκαμε πάλι ή Ένογάτη. Κρίμας τη χαρά μου! — Θάρρος, κόρη μου! Διάβαζε!

Και με δακρυσμένα μάτια, ή Ένογάτη έξακολούθησε το διάβασμα. «Ο Ζυχέλ έξιτορούσε σύντομα πώς πήγαν στο νησάκι του Όμάν και πώς, αντί για θησαυρό, βρήκαν ένα χαρτί που τους έδινε ένα καινούργιο μήκος. Και συνέχιζε το γράμμα του έτσι:

«Φαντάσου, αγαπητή μου Ένογάτη, την άπογοήτευση και το θυμό του θεού μας, μα και τη δική μου στενοχώρια, όχι γιατί δεν βρήκαμε τα εκατομμύρια, παρά γιατί θάρρηση έτοιμο ή άναχώρησή μας για τη Γαλλία κι' ο γυρισμός μου κοντά σου...»

(Ακολουθεί)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Να παίξω άπόψε στο γιολό Παρακαλώ, παρακαλώ
Με το Φεγγάρι το τρελλό
Που μου γελά και το γελώ!
Στο παραθύρι τ' άνοιχτό
Για στιγμή να πεταχτώ
Δίχως άνάσας ούτε μιάν
Να μυριστώ τα γίαισμά!...
Να πάω πιο κάτω στην αύλη
Να βρω τον Κώστα, τη Λιλή
«Ω, την παρέα την τρελλή
Πώς την άκούω να με καλεί!...
Να πάω στη στράτα τη φαρδειά
—Ω πώς μου λαχταρά ή καρδιά!
Ντυμένο με τα γιορτινά
Περίπατο με τη μαμιά...
Σ' ένα κρεβάτι πάει καιρός
Όπου με τρώει ο πυρετός
Κι' ή μοναξιά κι' ή άπαντοχή
Πώς μου βαρύνουν την ψυχή,
Πώς λαχταρώ, πώς λαχταρώ
Λίγον άέρα καθαρό!
Νάχα φτερά, νάχα φτερά
Να πάω να φέρω τη χαρά!...
Πλάι μου πάντοτε ή γιαγιά
Πώς με φυλάει προσεκτικά,
Πόσο έχει αλήθεια κουραστεί!...
Κ' έγειρε ν' άποκοιμηθί!...
— Κοιμήσου, και θα ξαναρθώ
Για μιάν στιγμή να σηκωθώ
Νάτανε και να μη με δει!
Να πάω ως της πόρτας το σκαλί.
Μά έαφνου άνοίξαν με μιάν
Τ' άγρυπνα μάτια της γιαγιάς!...

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΚΤΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, παλαιά, πολύ παλαιά, έγινε στη γή μεγάλη ξηρασία. Ξεράθηκαν όλα τα ποτάμια, τα πηγάδια και οι βρύσες. Ξεράθηκαν τα δέντρα, οι θάμνοι και ή χλόη. Πέθαιναν από τη δίψα οι άνθρωποι και τα ζώα.

Μιά νύχτα ένα μικρό κοριτσάκι βγήκε από το σπίτι του μ' ένα σταμνί στο χέρι να βρή λίγο νεράκι για την άρρωστη μητέρα του. Πουθενά δεν κατώρθωσε να βρή νερό και από την κόυραση ξαπλώθηκε στα χωράφια έπάνω στη χλόη και άποκοιμήθηκε. «Όταν ξύπνησε κι' έπιασε στο χέρι της το σταμνί, ήταν γεμάτο από καθαρό και δροσερό νερό και παρ' ό-λίγο να το χύσει από την άπροσεξία της. Που να περιμένη νερό μέσα στο σταμνί! Το κοριτσάκι χάρηκε πολύ και ήθελε να πιη, σκέφθηκε όμως την άρρωστη μητέρα της, είδε ότι το νερό δεν έφτανε και για τις δυο, κρατήθηκε και γρήγορα γύριζε στο σπίτι της. Βιάζταν όμως τόσο πολύ, που στο δρόμο σκόνταψε σ' ένα σκυλάκι κι' έπεσε κάτω. Τό σταμνί της έφυγε από το χέρι. Τό σκυλάκι ούρλιαζε παραπονετικά. «Η κόρη άρπαξε το σταμνί.

Νόμισε πως χύθηκε το νερό, αλλά τό σταμνί στεκόταν όρθιο και όλο τό νερό ήταν μέσα. «Η κόρη έχυσε λίγο νερό στην παλάμη της και τό σκυλάκι τό ήπιε και χάρηκε. «Όταν πήρε πάλι τό σταμνί στο χέρι της, είδε πως από πηλίνο είχε γίνει άσημένιο.

«Η κόρη έφερε τό σταμνί στο σπίτι και τό έδωσε στη μητέρα της. «Εκείνη της είπε: «Εγώ έτσι κι' έτσι θα πεθάνω, πιά το καλύτερα σύ». Και έδωσε τό σταμνί στην κόρη της.

«Εκείνη τη στιγμή όμως τό σταμνί από άσημένιο έγινε χρυσό. «Η κόρη δέ μπορούσε να κρατηθί περισσότερο. Άρπαξε τό σταμνί, για να πιη. Τη στιγμή όμως, που τό έφερνε στα χείλη της, μπήκε από την πόρτα ένας διαβάτης και παρακαλούσε να του δώσουν νερό. «Η κόρη κατάπινε τό σάλιο της και έδωσε τό σταμνί στο διαβάτη. «Έξαφνα από τό σταμνί πετάχτηκαν έφτά διαμάντια και μιάν βρύση από καθαρό και δροσερό νερό. Τά έπτά διαμάντια άνέβηκαν ψηλά-ψηλά στον ούρανό και έκαμαν τη Μεγάλη Άρκτο.

Από το Ρωσικό ΠΑΝΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.—Στο εξής...

Στο τέλος τον λυπήθηκα. Είχε τόσο θλιβερό ύφος, φαινόταν τόσο δυστυχισμένος; «Άρκετά τιμωρήθηκε» είπα μέσα μου. Κι' αποφάσισα να τον συγχωρέσω.

— Έλα εδώ, Κουίν-Κουίν! του είπα.

Τον πήρα στα χέρια κι' άρχισα μιάν νουθεσία σαν εκείνες που μου έκανε άλλη φορά ή μαμιά μου:

— Κουίν-Κουίν, άκουσε. Θα σε συγχωρέσω, αλλά θέλω να μου ύποσχεθής πώς στο εξής θα είσαι καλός. Δεν θα τὰ βάξης μ' όλο τον κόσμο, δεν θα γυρεύς όλοένα κουιάδες με τάδεοφια σου. Μάρέσει τόσο να σās βλέπω ήσυχα κι' αγαπημένα! Στο εξής δεν θα φυλάς ποτέ να κοιμηθής για να χτυπηθής με τους άλλους, γιατί δεν μπορούμε να παίζουμε νοσοκομείο κάθε μέρα. Έχουμε τόσα άλλα πράγματα να κάνουμε! Λοιπόν, θα είσαι καλός στο εξής; Δεν θα δίνης τό κακό παράδειγμα σ' άδέρφια σου; Άποκορίσου!

— Στο εξής ναί! μου άποκρίθηκε σιγά-σιγά ο Κουίν-Κουίν.

— Τί στο εξής; Πές το όλο!

— Στο εξής θα είμαι καλός.

— Πολύ καλά, βασίζομαι στον λόγο σου. Πήγαινε και σύ στο σπίτι σου, ο γιατρός σου τό επιτρέπει.

«Έτσι ο Κουίν-Κουίν και τό Νοσοκομείο διαλύθηκε. Έλυσα τα κρεβάτια, έβαλα στη θέση τους τα κουτιά της μαμιάς κι' έδωσα στη νταντά τα κουρέλια που μου είχε δανείσει.

— Σου τὰ φυλάω γι' άλλη φορά, μου είπε ή νταντά.

— Α, όχι, έκαμα εγώ, Δεν θα ξαναγίνη γοήγορα πόλεμος για να χουμε τραυματίες. Ο πόλεμος είναι κακό πράγμα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΒΡΕΧΕΙ... Και σήμερα μόνο; Έδρεχε και χθές, και προχθές, κι' αντίπροχθές, όπως θα βρέχει κι' αύριο και μεθαύριο. Κάθε μέρα βρέχει, αυτό τον καιρό, στην Αθήνα. Βροχές ραγδαίες, έπίμονες, με αστραπύδροντα, με κεραυνούς. Κι' είναι τέλη Ιουνίου, αρχές Ιουλίου, η καρδιά του καλοκαιριού! Τι συμβαίνει; Τι έπαθε ο ουρανός, ή ατμόσφαιρα; Από πού τό μεγάλα, τά μαύρα, τά τέλειωτα αυτά σύννεφα, τά γεμάτα ήλεκτρισμούς και κακία;... Σε τί όφείλεται ή έκτακτη, ή άσυνήθιστη, ή καλοκαιριάτικη αυτή κακοκαιρία; Διάβάζα προχτές σ' ένα μετεωρολογικό άρθρο: «στις μεγάλες βαρομετρικές πιέσεις που επικρατούν στη Μεσόγειο». Κι' οι μεγάλες βαρομετρικές πιέσεις σε τί; Μιλιά! Κανένας δεν ξέρει. Κι' οι σοφοί μετεωρολόγοι μας παρουσιάζουν ως αίτία τό αποτέλεσμα. Σά να ρωτούσαμε: «γιατί αυτός ο άνθρωπος έχει πυρετό»; Και να μας άπαντούσαν: «γιατί τό θερμόμετρο που τό βάζουμε, άνεβαίνει στους 39 βαθμούς»...

Αλλά τί μας νοιάζει για τό αίτιο! Αν μας έλεγαν: οι κηλίδες του ήλιου, ή όλική έκλειψη ή β,τι άλλο, τό ίδιο δεν ήταν; Θα καταλαβαίναμε τίποτα; ή θα μπορούσαμε να προλάβουμε, να διορθώσουμε τό κακό; Και μά την αλήθεια, δεν είναι μικρό κακό να βρέχει έτσι αυτόν τον καιρό, και να μη μπορούμε να βγούμε έξω, να καθήσουμε στο υπαίθρο, να κάμουμε μία έκδρομή, να ιδούμε μία παράσταση. Γιατί από την 1η Ιουνίου, με την πεποίθηση πως μπήκαμε στο καλοκαίρι, τά χειμωνιάτικα θέατρα έκλεισαν κι' οι θίασοι μετακομίστηκαν στα θερινά. Μά ένα μήνα τώρα, δεν μπορεί «να στρώση ή έργασία». Στην αρχή, ήταν οι δροσιές που δεν άφιναν τον κόσμο να κάθεται νύχτα στο υπαίθρο. Έπειτα άρχισαν αυτές οι βροχές. Όταν δεν βρέχει τό βράδυ, βρέχει την ημέρα: τά θέατρα μουσκεύουν κι' οι άνθρωποι που πάνε να ιδούν την παράσταση τό βράδυ, βρίσκουν τά πάντα ύγρά: δάπεδο, πάγκους, καρέκλες, ατμόσφαιρα... Αλλά τό κωμικοτραγικό είναι όταν ή ημέρα κρατιέται στεγνή, κι' ή βροχή πιάνει άξαφνα τή νύχτα, ενώ διαρκεί ή παράσταση. Όσο ψιχαλίζει άκόμα, οι θεατές κάθονται και βρέχονται ύπομονητικά,

με την έλπίδα πως είναι σύννεφο και θα περάση... Αλλά ή βροχή δυναμώνει και τότε τό θέατρο άναστατώνεται. Άλλοι φεύγουν, άλλοι καταφεύγουν σε τι ύπόστεγο βρεθ ή, άλλοι άνεβαίνουν στη σκηνή. Η παράσταση, φυσικά, διακόπτεται, και θεατές και ήθοποιοί, άνακατεμένοι, περιμένουν να σταματήσει τό κακό για να ξαναρχίσουν, αυτοί να παίζουν κι' εκείνοι να βλέπουν... Πραγματικώς, ή βροχή κάποτε παύει, ή παράσταση ξαναρχίζει και... σε λίγο, τά ίδια πάλι και χειρότερα! Δεν είναι πιά κατάσταση. Και μετά συμβούλια και διαδούλια, ο θεατρώνης άναγγέλλει:

— Κυρίες και κύριοι! Αδύνατο να εξακολουθήση ή παράσταση. Σας παρακαλούμε να φύγετε με ταυτόκινητα που σας περιμένουν απέξω και να ξανάλθετε, με τό ίδιο εισιτήριο, όποια άλλη ημέρα θέλετε.

Τό άκροατήριο τότε διχάζεται.

— Μάλιστα, μάλιστα! φωνάζουν από δω.

— Όχι, όχι! φωνάζουν από κει: ή παράσταση να μη διακοπή, ή βροχή θα πάση.

Και τότε νικούν οι πρώτοι, τότε οι δεύτεροι, πάντα, έννοείται, ή πλειονοψηφία. Μ' αυτό τον τρόπο δοκιμάζονται, κρίνονται και τά έργα. Έχει δηλαδή παρατηρηθή πως άμα τό έργο είναι σαχλό, με την πρώτη ψιχάλα όλοι θέλουν να φύγουν, να γλυτώσουν. Όταν όμως τό έργο είναι καλό και κινεί τό ενδιαφέρον, οι θεατές θέλουν να τό ιδούν όλο, να μάθουν τί θα γίνει, έστω και ύπο κατακλυσμό. Έτσι ή καλοκαιριάτικη νυχτερινή βροχή—τι άπρόοπτο αποτέλεσμα—γίνεται ο καλύτερος... θεατρικός κριτικός.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Δεν γράφω παρά μόνον για τά καθημερινά μικροεπεισόδια, για τις λεπτομέρειες της ζωής μας στο Άσυλο. Τώρα γράφω ρεαλιστικά. Έχω εγκαταλείψει τον ρωμαντισμό. Θα ξαναγυρίσω όμως άργότερα, όταν άρχίσουν οι μελλοντικές άτομικές μου περιπέτειες.

Τό καινούργιο αυτό βιβλίο θα γραφή ως τό τέλος—και θα έκδοθή. Θα ιδήτε αν δεν βγώ αλήθινά. Αμα θέλεις πάρα πολύ ένα πράγμα και δεν άπελπίσεις με τις άποτυχίες σου στο τέλος τό πετυχαίνεις. Έπί τέσσερα χρόνια προσπάθω να λάβω ένα γράμμα σας—και δεν έχω ακόμη έγκυκλοαλείψει κάθε έλπίδα.

Καληνύχτα, Μπάρμπα μου αγαπημένη.

(Μ' άρέσει να σας λέω, Μπάρμπα μου αγαπημένη: έχει τόσο ωραία παρήχηση).

Η άφοσιωμένη σας

Γιούντη

Υ. Γ. Έλησημόνησα να σας γράψω νέα από τό κτήμα αλλά είναι πολύ άπελπιστικά. Σχίστε αυτό τό ύστερόγραφο αν δεν θέλετε να ταραχθή ή ευαίσθητη καρδιά σας.

Λοιπόν ο καλομοίρης ο γέρο-Γκρόβ μάς άφησε χρόνους. Έίχε γεράσει τόσο πολύ ώστε δεν μπορούσε ούτε να μασήσει και άναγκάστηκαν να τον τουφεκίσουν.

Έγινά κοτόπουλα καταβροχθίστηκαν την περασμένη εβδομάδα από

μία νυφίτσα ή από μία άλεπού ή από κανένα άρκουαίο.

Μιά από τις άγελάδες μας είναι άρρωστη και άναγκαστήκαμε να φέρουμε τον κτηνίατρο από τό Κόρνερς. Ο Άμασάϊ έαγρύπνησε όλη τή νύχτα στο πλευρό της, ποτίζοντας την ρετινόδαδο και κονιάκ. Έχουμε όμως μεγάλες ύποψίες πως ή καίμενη ή άρρωστη γελάδα δεν ήπια παρά μονάχα ρετινόδαδο. Ο αίσθηματικός Τόμμου μας (ο παρδαλός γάτος) εξαφανίστηκε. Πολύ φοβόμαστε μήπως πιάστηκε σε καμμία παγίδα.

Τι μεγάλες δυστυχίες υπάρχουν στον κόσμο!

17 Μαΐου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Τό γράμμα αυτό θα είναι συντομώτατο γιατί μόλις άντικρύσω πέννα μου πονεί ο ώμος μου. Τό να κρατώ σημειώσεις από τά μαθήματα όλη την ημέρα και να γράφω άθάνατα μυθιστορήματα όλο τό βράδυ, όλα αυτά μαζί σχηματίζουν πάρα πολλά γραψίματα.

Οι διπλωματικές μας εξετάσεις άρχίζουν τρεις βδομάδες μετά την έρχομένη Παρασκευή. Φαντάζομαι πως θα έρθετε και θα κάνετε τή γνωριμία μου. Αν δεν έρθετε θα σας μιλήσω. Η Τζούλια θα καλέσει τον Μάστερ Τζέρβη ως μέλος της οικογενείας της και ή Σάλλη θα καλέσει τον Τζίμμη Μκ. Μπ. ως μέλος της οικογενείας της, εγώ ποιόν έχω να

καλέσω; Μόνο εσάς και την κυρία Λίππετ κι' εκείνη δεν τή θέλω. Έλάτε, σας παρακαλώ.

Δική σας με άγάπη και με φρικτό πόνο στην πλάτη

Γιούντη

Αδκ-Γουίλλω

19 Ιουνίου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Η έκπαιδυσή μου συμπληρώθηκε! Τό δίπλωμά μου βρίσκεται στο βάθος του συρταριού του γραφείου μου μαζί με τά δυο ωραιότερα φορέματά μου. Οι εξετάσεις ήταν όπως πάντοτε με λίγες ψυχάλες στις πιο κρίσιμες στιγμές. Σας ευχαριστώ για τό μουκέτο τά τριανταφυλλάκια που μου στείλατε. Ήταν θαυμάσια. Ο Μάστερ Τζέρβης και ο Τζίμμης μου προσέφεραν κι' εκείνοι τριαντάφυλλα, μά τά δικά τους τά άφησα μέσα στην μπανιέρα του λουτρού και δεν κρατούσα παρά μόνον τά δικά σας στην παρέλαση της τάξεως.

Νάμαι λοιπόν τώρα στο Αδκ Γουίλλω για να περάσω τό καλοκαίρι μου—ίσως κι' όλη μου τή ζωή.—Η ζωή είναι εδώ πολύ φθηνή, τό περιβάλλον ήρεμο και κατάλληλο για μία φιλολογική ζωή. Τι περισσότερο μπορεί να επιθυμήσει ένας βιοπαλαστής συγγραφέας; Είμαι σάν τρελλή με τό βιβλίο μου. Τό σκέπτομαι κάθε στιγμή όσο είμαι ξύπνια και τό βλέπω σάν ύπνο μου τις νύχτες. Δεν ζητώ τίποτε άλλο από γαλήνη και ήσυχία και όσο τό δυνατόν περισσότερες ώρες για δουλειά (διακοπτόμενες με στηλωτικά γεύματα).

Ο Μάστερ Τζέρβης θα έρθη να μάς έπισκεφθή για μία ή δυο βδομάδες τον Αύγουστο και ο Τζίμης Μάκ-Μπράντ θα ξεπροβάλλη κάποτε στο διάστημα του καλοκαιριού. Μπήκε σε κάποια μετοχική έντιρεία και τώρα γυρίζει τις έπαρχίες πουλώντας όμολογίες στις τράπεζες. Έχει σκοπό λοιπόν να έρθη κατά δω και να συνδυάσει τις ένέργειές του στην «Κτηματική Τράπεζα» με έμένα. Με δυο σμπάρους δηλαδή, δυο τρυγόνια.

Καθώς βλέπετε λοιπόν τό Αδκ-Γουίλλω δεν βρίσκεται και τόσο άπομονωμένο από τον κόσμο. Σας περιμένα και σας να έρθετε καμμία μέρα με τό αυτοκίνητό σας από δω, μ' άφου δεν ήρθατε στις εξετάσεις μου σας ξερρίζωσα κι' εγώ από την καρδιά μου, για πάντα.

Γιούντη Άμποτ Δ. Φ.

24 Ιουλίου

Αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη

Δεν είναι πολύ διασκεδαστικό

πράγμα τό να δουλεύη κανείς;— ή μήπως δεν τό έχετε ποτέ σας δοκιμάσει αυτό τό πράγμα; Έγώ βρίσκω πως είναι εξαιρετικά διασκεδαστικό και μάλιστα όταν ή δουλειά που κάνεις είναι άκριβώς τό πράγμα που σ' άρέσει περισσότερο άπ' όλα σ' αυτό τον κόσμο. Όλόκληρο τό καλοκαίρι έγραφα μ' όση γρηγοράδα μπορούσε να τρέξη ή πέννα μου και ή μόνη μου στενοχώρια είναι, πως οι μέρες δεν είναι άρκετα μεγάλες ώστε να μπορώ να γράφω όλα τά ώραία και διασκεδαστικά και μοναδικά πράγματα που μου έρχονται στο μυαλό μου.

Τέλειωσα τό δεύτερο προσχεδιασμα του βιβλίου μου και πρόκειται ναρχίσω τό τρίτο αύριο τό πρώτο στις έπτάμιση. Είναι τό πιο συμπαθητικό βιβλίο που θα έχετε ποτέ σας διαβάσει αλήθεια! Δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο παρά αυτό και με κόπο κρατιέμαι τό πρώτο ως που να νυθώ και να πιω τό γάλα μου, κι' ύστερα εύθως πιάνω τό γράψιμο και γράφω-γράφω, γράφω, ως την ώρα που θα αισθανθώ άξαφνα τόση κόπωση, που θα μου έχει μουδιάσει όλο μου τό κορμί. Τότε βγαίνω περίπατο μαζί με τον Κόλιν, τό νέο τσοπανόσκυλο, και τρέχουμε οι δυο μας μαζί στα χωράφια και στά δάση, κι' εκεί γεμίζω τό μυαλό μου με μία πλούσια παρακαταθήκη από φρέσκες ιδέες για την έπόμενη ημέρα. Είναι τό ωραιότερο βιβλίο που έχετε διαβάσει... ά, με συγχωρείτε τό ξαναείπα και παραπάνω.

Θά σκέπτεσθε δίχως άλλο πως είμαι φαντασμένη, έ αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη.

Δεν είμαι λοιπόν καθόλου, μονάχα που τώρα βρίσκομαι στην περίοδο του ένθουσιασμού: άργότερα ίσως να

γίνω αδιάφορη και σχολαστική και παράξενη. Όχι, είμαι βέβαιη πως δεν θα γίνω! Αυτή τή φορά έγραψα ένα σωστό βιβλίο. Περιμένετε και θα ιδήτε.

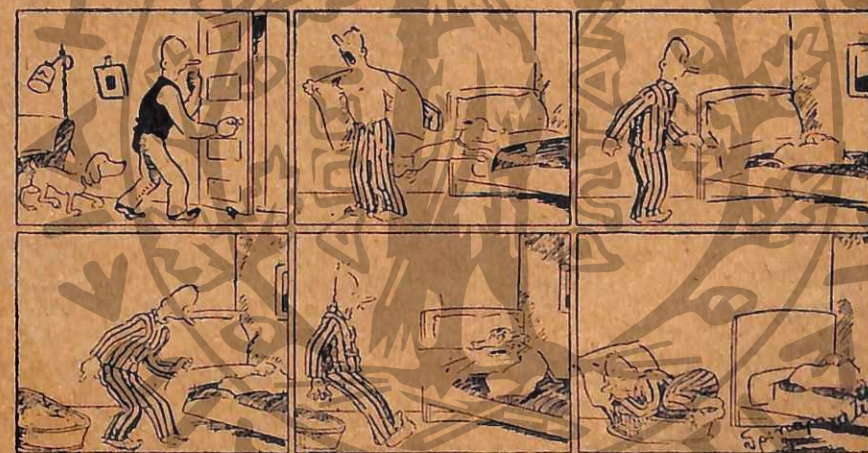
Θά προσπαθήσω για λίγα λεπτά να σας μιλήσω και για τίποτε άλλο! Δεν σας έγραφα πως ο Άμασάϊ και ή Κάρη παντρεύτηκαν τον περασμένο Μάιο ή μήπως τυχόν και σας έγραφα; Έξακολουθούν να δουλεύουν έδωπέρα, μά άπ' ό,τι μπορώ να κρίνω, ο γάμος τους έχάλασε και τους δυο. Άλλοτε αυτή συνειθιζε να λιγώνεται στα γέλια όταν εκείνος πατούσε στις λάσπες ή σκόρπιζε τις στάχτες στο διάδρομο, τώρα όμως—να την άκούγατε πως γκρινιάζει μαζί του! Και ούτε κατασρώνει πιά τά μαλλιά της. Κι' ο Άμασάϊ που ήταν πάντα τόσο πρόθυμος να της τινάζη τά χαλιά ή να της κουβαλή ξύλα στην κουζίνα, τώρα μουρμουρίζει μέσα από τά δόντια του μόλις τολμήσει να του προτείνη εκείνη τέτοιο πράγμα. Κι' οι λαίμοδες του τώρα είναι όλότελα σκούροι και άχαροι—σταχτιόι, καφετιόι—ένώ άλλοτε δεν φορούσε παρά κόκκινους και πορτοκαλλίους. Άποφάσισα ποτέ μου να μην παντρευτώ. Ο γάμος είναι ένας καταστρεπτικός θεσμός.

Δεν έχω να σας γράψω τίποτε τό σπουδαίο από τό κτήμα, τά ζώα όλα χαίρουν κακοηθεσάτης ύγείας. Τά γουρούνια μας έχουν χοντύνει τόσο πολύ που τό πράγμα καταντάει πιά επικίνδυνο και άηδιαστικό, οι άγελάδες φαίνονται ίκανοποιημένες και οι κότες γεννούν τακτικά. Σας ένδιαφέρει ή όρνιθοτροφία;

(Άκολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Τ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Άστεία ιστορία σε 6 εικόνες χωρίς λόγια

Άνεκδοτόν από την Γρίνιαρογατίτσα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Λουλούδιασε δόλοκληρη ή φύση, πραινίσαν τα μακρινά βουνά, ήρθαν με τραγουδία δόλομανα τα χελιδόνια και σκόρπισαν τριγύρω τους τραγουδία και χαρά.

Γαλήνεψε ή αγριεμένη θάλασσα, τα κύματα τώρα λούζουα απαλά, γλυκά την άμμουδιά, οι άσπροι άφροί της θάλασσας σπάουν πιά χωρίς κόπο στών βράχων τα χαλάσματα και στην ακρογιαλιά.

Άργουςά τάγερι άνάλαφο κι' άργό, και στο δίσβα του παίρνει κάθε τι το θολό.

Μονότονο δέν είναι τώμορφο καλοκαίρι, σκορπά άλύπητα την κάθε μιή χαρά, γεμίζει τις ψυχές μας μ' όνειρα και όβνυει κάθε πόνο και κάθε μοναξιά.

Ήρθε και μās άγκάλιασε άπαλά το καλοκαίρι, μās γέμισε ξεχωριστές χαρές, μās έδωξε τις θλίψες, μās γέμισε έλπίδες, μās άφησε δόλοχαρες, μās έκαμε να νοιώσουμε τις γύρω όμορφίες.

Σ' άγαπώ, καλοκαίρι, σε λατρεύω. Με μιή άγάπη πλατειά, και γλυκειά και βαθειά. Σ' άγαπώ γιατί σ' αισθάνομαι τόσο, σάν νάσαι ού πού φέρνεις αυτά πού λαχταρά ή καρδιά. Σ' άγαπώ σάν το γέλιο, τη χαρά και τη νιότη, σκορπίζεις τόσο όμορφα την κάθε όμορφιά. Άνθραπε! και για σένα το καλοκαίρι είν' ό έαυτός σου, είν' ό καθρέφτης σου, είν' ή ψυχή σου. Θά τάγαπας γιατί είσαι σό. Μέσα στις ζέστες του μέσ' τις δροσιές του θά βρίσκης τώρα και πάντα τις λύπες και τις χαρές της ανθρώπινης ψυχής σου.

Πόσο όμορφο είσαι, γλυκό καλοκαίρι, τί εύτυχία σκορπάς από κεί πού περνάς, τί έλπίδες ριζώνεις και πόνους διώχνεις, για να φέρης έσύ την κάθε μιή λησμονιά.

Μή φεύγεις μακριά μας' είσαι τόσο ώραιο, είσαι τόσο έλαφρό, σάν μικρή λυγαριά έρχεσαι και γέρνεις κοντά μας για να διώξης κάθε τι πού βαράνει κι' είναι όχρό και χλωμό.

Κυρά τών Χρυσανθέμων [B]

ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Δέν ήταν κλάμα λύτης άπελπισμένο, δέν ήταν θρήνος νεκρού τραγικός. Μόνο λίγα δάκρυα γλυκειάς μελαγχολίας, ίσως χυμένα για κάποια μακρινή άνάμνηση, κάποια φευγάτη εύτυχία. Κι' έπαψαν άμέσως. Κι' ένα διακρυμένο χαμόγελο, άπλώθηκε παντού.

Σά διαμάντια στάθηκαν οι στάλες της βροχής στο κάθε φύλλο κι' άστράφτουν και φρεγγολάνε και παίρνουν μύρια άπίστευτα χρώματα. Λίγα πουπουλένια συννεφάκια ταξιδεύουν πάνω στόν ούρανό, σάν πανάκια караβιών στη θάλασσα. Μην τά φαββάσαι. Τώρα είναι άκίνδυνα. Ή μπόρα πέρασε. Πέ-

ρασε και, αντίθετα στο συνειθισμένο, δέν άφησε σημάδια, στο διάβα της.

Ίσα-Ίσα πούδωσε σ' όλα μιή έξέωση όμορφιά, έν' άλλοιόωτικό θέλητρο. Για ίδες τί διάφανη είν' ή άτμόσφαιρα. Τί άδρά, τί στερεά πού διαγράφονται οι καμπύλες τών βουνών. Θαρρείς πώς άν δέν ήταν αυτά θά μπορούσες ν' άγκάλιασες με το μάτι όλη την πλίσση.

Α! μιή πεταλούδα. Της τάβρεξε κι' αυτής ή βροχή τα χουσα της τα φτερά και τρέχει τώρα λαφριά και χαριτωμένα να τα στεγνώση στόν ήλιο. Είναι μιή χαρά να την παρακολουθής στο αϊθήριο, στ' άσκοπο πέταγμα της. Αστατο τρισέμορφο πλασματάκι, με προκαλείς να σε κυνηγήσω, να σε πιάσω. Μά σά σκέπτομαι τη μικρή, την τοσοδούλικη ζωή σου, λυπάμαι να στη λιγοστήσω σκληρά.

Νά κι' ένας σάλιαγκος. Έτσι βαρύνει και κουτός όπως είναι μοιάζει με μινιατούρα βωδιού. Κουνάει άπελπισμένα τα κέρατά του κι' αγωνίζεται να προχωρήση και σέρνεται άργά στο χώμα συχαμένος, άχαρος. Τί διαφορά με την όμορφη πεταλούδιτσα!

Ξαναβγήκε πάλι γελαστός ό ήλιος. Τίποτα δε δείχνει πώς έβρεξε. Μόνο ένα έλαφρό, δροσερό άρωμα άπλώθηκε παντού, της ποτισμένης γής άναπνοή, κι' αυτό μονάχα άπόμεινε, άπ' την άνοιξιόωτική φιλή βροχούλα.

Άγκάδι [A]

ΣΙΓΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΑΝΘΑΛΙΟΥ

Τό άπαλό άγεράκι πούμπαινε άπ' το δάνοιχο το παράθυρο έκανε το φώς του καντηλιού να τρεμοσάλευη. Μυρόνιδες από λουλούδια έρχονταν άπ' τών δάνοιχο κήπο. Ο πατέρας της Άρμονίας ξαπλωμένος σε μιή πολυθρόνα κοντά στο παραθύρο άπαλοχαϊδεύει τα μαλλιά της μοναχοκόρης του πούδαι γονατισμένη κοντά του.

Τ' άσημένιο φώς του φρεγγαριού χύνεται πλούσια στο δωμάτιο και το φωτίζει, φωτίζοντας μαζί τα κάτασπρα μαλλιά του πατερούλη και τα όλόγλυκα ματάκια της μικρής.

Χαϊδεύει το χέρι μου, μικρή μου Άρμονία! είδες, τί σκληρό πού είναι και πόσο ροζιόωκο. Αχ! πώς πέρασαν τα χρόνια! Και τα δικά μου άλλα-τε ήσαν μαλακά, βαμβάκενια όπως τα δικά σου. Μά τώρα... κοιτάξε, παρατήρησε καλά, τί μεγάλη διαφορά όπάρχει στα χέρια μας! Κι' όμως το ίδιο αίμα κυλάει στις φλέβες μας και ή σάρκα πού σκεπάζει τα κρινοδάκτυλά σου, είν' ένα κομμάτι άπ' τη δική μου.

Πατερούλη! τί έπαθες άπόψε; γιατί κάποιο κρυφό παράπονο θολώνει τη ματιά σου; Έγώ δέν βλέπω τίποτα στα χέρια μας άπ' εκείνα πού είπες πρώτα και νιώθω στα χελίη μου το

δέρμα σου μαλακό, άπαλό σάν το δικό μου.

Αγαπημένο μου παιδί, μικρούλα μου! Κάνεις πώς δέν βλέπεις τίποτα, το δικό μου... κοιτάξε... πόσες ρυτίδες! Οι κόμποι μετριούνται εύκολα και τα δάκτυλα άργοσαλεύουν...

Σώπασαν ή Άρμονία σηκώθηκε κι' άκούμπησε στο παραθύρι πιάνοντας ένα κλαδί μυγαλιάς άνθισμένο πούμπαινε στο δωμάτιο.

Δάκρυα της ήρθαν στα μάτια και σκέφτηκε:

Κι' όμως είν' αλήθεια, πατέρα μου. Έχεις δίκιο. Ω! ναι τόδα κι' έγώ ατό και ένιωσα τί ήθελες να πής. Πόσο δούλεψε το χέρι αυτό για μένα, για τη μαμά! Χρυσέ μου, πάλαιψες για να μās ζήσης, πόνεσες για να μās δής να γελάμε, άργοπέθανες κάθε μέρα, μέσα στην πάλη της ζωής για μιή γυναίκα, για ένα παιδί! Άγιο, τιμημένο και λατρεμένο χέρι του πατέρα πόσο τ' άγαπώ!

Και σ' πάλι, δάκρυ, γιατί τολμάς να παίξης παιγνιδάκια, τρελλά με τα βλέφαρά μου θέλοντας να ξεφύγης; Μικρούλι, διαμαντένιο δάκρυ, δέν θά βγής, έδω είν' ό πατέρας και θά λυπηθί.

Θά μείνης κλεισμένο, πρέπει να διαλέγης τις στιγμές για να παίξης, πρέπει να μίνας μόνοι να μην σε βλέπη κανείς! Τότε μπορείς να βγής, να περπατήσης και να κυλίσης στο μάγουλό μου φλογερό για να χαθής και πάλι στα άσπρομάντηλο.

Άρμονία, έλα κοντά μου.

Πατέρα μου! σιγοτραγουδίες ή Άρμονία κι' άπόθεσε στα χέρια του φιλιό πολλά...

Πριγκίπισσα τών Δολλαριών [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιατί, μαμμά, είναι τόσος κόσμος μαζεμένος στην παραλία;

Γιατί, παιδί μου, κάποιος έπεσε στη θάλασσα και προσπαθούν να τον σώσουν.

Τί καλά, πού βρέθηκε ντυμένος κι' έτσι δέν θά κρύωνε πολύ.

Ασπρο Άραπάκι

Την ώρα πού δυό κυρίες κουβεντιά-ζουν για ζωγραφική, έπεμβαίνει και ό Κουφιοκεφαλάκης πού παρακολουθεί τη συζήτηση.

Εμένα, λέει, κάποτε μιή εικόνα μ' έκανε να κλάω μιή ώρα και παραπάνω.

Ήταν λοιπόν τόσο συγκινητική; Τόν ρωτουν.

Ω, όχι, άπαντά. Άλλά ήταν τόσο μεγάλη και βαρεία, πού μόλις την άγ-γιξα ξεκαρφώθηκε κι' έπεσε επάνω στο κεφάλι μου.

Γελαστός Ύπολοχαγός

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1395

[Ίδε 'Οδηγόν του Συνδρομητ, Κεφ. Ζ']

Όπως κάθε χρόνο, στο τελευταίο φυλλάδιο του π. Νοεμβρίου έζητησα από τους φίλους μου Σημείωση τών Εύσήμων πού πήραν στους διαφόρους Διαγωνισμούς κατά το διάστημα του 1935, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1934 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1935. Σύμφωνα με τις Σημειώσεις αυτές, και με τη βοήθεια τών Γενικών Στατιστικών πού έλαβαν τον κόπο να μου κήσουν ό Άγγορολογιστάς, ό Κανάκης, ό Νεαρός 'Ηρόδοτος και ό Αιώνιος Θρύλλος (άπομένω 20Ε στόν καθένα) τάποτελέσματα είναι τα εξής:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δυσόχαρτο (έλαβε έν όλω Εύσημα 107).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αιώνιος Θρύλλος, 104.—'Ερείκη, 102.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άφρός του 'Ιονίου, 95.—'Ιδομενέας, 94.—'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, 90.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πειραιωτάκι 85, Ύπερασπιστής της Πατρίδος 78, Πνεύμα της Άντιλοίας 77, Δανάη 75, Κρυφό Σχολείο 72, Φίλημα Σιας 71, Μαργαρίτα 56, Πιτσιρίκος 54.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πρίγκιψ Σερ-νίν 40, Ξανθομαλλούσα 28.

Άλλοι, πού θά έπαιρναν επίσης 'Ε-παινον ή Εύφημον Μνείαν—πού έχουν δηλαδή ως 45 και ως 27 Εύσημα—δέν έστειλαν Σημειώσεις, και κατά τον Κανονισμό δέν αναφέρονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ'

Αθήναι, 42 δδδς Εύριπίδου την 30 'Ιουνίου 1936

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε, δημοσιεύω τάποτελέσματα τών Εύσήμων του 1935. (Τά του 1934 δημοσιεύθηκαν στο 2ο φυλλάδιο του Δεκέμβρη). Και πάλι το Πρώτο Βραβείο το παίρνει το Δυσόχαρτο, άλλα τα Εύσημα δέν θέτουν κανένα εκτός Διαγωνισμού: ό Ίδιος μπορεί να παίρνη το ίδιο βραβείο και κάθε χρόνο, φθάνει να το δίνη ό αριθμός τών Εύσήμων του.

Στο έρχόμενο τάποτελέσματα του Διαγωνισμού Λευκών Λέξεων.

Μαυρομαλλούσα, εύχαριστώ πού «έ-κλεψες» λίγη ώρα άπ' τη μελέτη σου για να μου γράψης. Έλπίζω να πήγαν πολύ καλά οι διαγωνισμοί. Ναι, τώρα το καλοκαίρι θά στέλνεις τις λύσεις σου και θά μου γράψης τακτικά. Κάνεις πολύ καλά πού φυλάξ τα φυλλάδιά μου για να τα δέ-σως ύστερα σε τόμο. Πόσα θά σού θυμίζη μεθόωριο ό τόμος αυτός—κι' σοοι άλλοι θά είναι στη βιβλιοθήκη σου κοντά του—και πόσο θά συγκινήσαι όταν θά βλέπης έδω κι' έκει και το ψευδώνυμό σου...

Πολύ μ' εύχαρίστησε το γραμματάκι σου, Δευκέ Κύνη, πού είχες να μου γράψης από το Μάρτη και δέν ήξερα τί γίνεται... Ναι, ή «Περουσία της Μπέττης» είναι πολύ ωσαυτο μυθιστόρημα. Στα φυλλάδιά μου θο και 5ο δημοσιεύθηκε Πίνακας όλων τών μυθιστορημάτων πού περιέχουν οι Τόμοι μου της Β' Περιόδου. Έκει θά ιδής σε πούδν είναι ή «Περουσία της Μπέττης» καθώς και κάθε άλλο μου μυθιστόρημα πού θά ήθελες να διαβάσης τώρα το καλοκαίρι.

Άρακειάς Νο 12, τώρα βέβαια θά έ-

γινες καλά. Άφού αυτή ή άρρώστεια σ' έμποδισε να γράψης καλά στ' Αρχαία Έλληνικά, έμεινες άργες μετεξέταμνη, ή προδιόόωθηκες με μικρότερο βαθμό, ή δέν έλαδαν καθόλου ύπ' όφι τα γραπτά σου, έξόντας πώς είσαι το ίδιο δυνατή και σ' αυτό το μάθημα; Γράψ μου, σε παρακα-λώ, τί έγινε. Σ' εύχαριστώ πού βρίσκεις πώς μου αξίζει κάθε άνάπαυση και πώς κανένας, λές, δέν θά παραπονεθί για τζ όκτασέλιδα πού θά βγάλω το καλοκαίρι. Με συγκίνησαν πολύ τα στοργικά σου λό-για...

Έβροχα μου περιγράφεις την έκλειψη, Τρούπα στο Νερό. Άν διαβάσης την 'Ε-πιστολή του κ. Φαίδωνος στο προηγούμε-νο, θά ιδής πώς οι έντυπώσεις σας συμπί-πτουν, κάπου-κάπου μάλιστα έκφράζονται και με τα ίδια λόγια. Μόνο πού έσύ αι-στανθήκες και φδδο.—Α, τί χαριτωμένη αυτή ή φωτογραφία ως θέμα: και το παι-δάκι, και το γαϊδουράκι, και... ή σκιά τους. Κρίμα μόνο πού είναι θαμπή και δέν θά γινόταν καλή τοιχογραφία για να τη δημοσιεύσω.

Και σό, Μενέξω, είχες πολλόν καιρό να μου γράψης. Ας είναι, τώρα από την Κη-φισιά θά μου γράψης τακτικώτερα, δέν είν' έτσι; Όρατα λογαριάσεις να περάσης το καλοκαίρι σου με τα βέβλια πού σ' έν θουσιάζουν. Ναι, να κάνης και γαλλικά—για το καλοκαίρι φτάνουν—και τάγγλι-κά και τα ιταλικά τα εξακολουθήσεις το χει-μώνα. Για τάλλα πού μου γράφεις είν' έν-τελώς σύμφωνη μόνο για την άρωτη έν-κυρώσαν—δέν έζρω να σού πώ, γιατί... δέν έμφοδώνω πολύ στην εξωτερική πολι-τική. Πώς πήγαν οι διαγωνισμοί; με τί βαθμό πέρασες στην Ε' Γυμνασία;

Είσαι νέος συνδρομητής, Πάρι, και δέν θά εύχε να διαβάσης συμφορές μου γι' ατό το ζήτημα' άλλα πολλές φορές είπα πώς όταν ό καθηγητής είναι τόσο καθα-ρευσιασμένος ώστε να μην επιτρέπη την παραμικρή χρήση της δημοτικής, οι μα-θητές πρέπει να ύποκύπτουν, σοο δη-μοτικιστές κι' άν είναι. Μά έκθεση στην κα-θρευσια δέν είναι άμάρτημα, όταν έτσι τη θέλη ό καθηγητής και μ' αυτήν άποφύγε-ται ή δυσμένεια κι' ό κακός βαθμός. Α, φρίνω δά πού είναι κι' έξάσκηση σε μιή γλώσσα πού χρειαζεται άπολύτως να την έφέρη καθένας. Όδηγό έστειλα. Περιμένω τάποτελέσματα.

Α, τί άραία πού θά περνάς, Ροζε-λάντια, στη μικρή αυτή ζούχη πόλη με την αληθινή ρομειλωτική ζωή! Ένόμισα πώς τη βλέπω άπ' τη ζωντανή περιγραφή σου' άμφιθεατρικά χτισμένη πάνω σε λό-φους, στα ριζικά του μεγάλου βουνού, με τα παλιά της σπίτια πού έχουν λουλούδια στα μπαλκόνια και στους τοίχους, έβλινα χαγιάτια και στάβλους όπου μεγαλώνουν τα... γουρουνάκια πού θά φαγώθουν τα Χριστούγεννα. Τί διασκεδάση όταν έρχουν-ται οι χωρικοί από τα γύρω χωριά με τις φουστανέλες τους κι' ό τόπος άντηχει άπ' τα κουδούνια τών ζώων και τί δροσιά κάτω άπ' τα ψηλά δέντρα—πλατάνια, λεύκες, καστανιές—κοντά στα ποτάμια και στα ρυάκια!... Έ, τώρα θά έχης έκει και το φυλλάδιό μου και δέν θά σού λείπη τίποτα...

Όσο αυτή την άπάντησή μου, Ασπρε Κρίνη, θά τη διαβάσης στη Γερμανία όπου φεύγεις αυτές τις ήμέρες με τη μαμμά κι' όπου ό μπαμπάς θά σού στέλνη άπ' έδω το φυλλάδιο. Περιμένω να μου γράψης τις έντυπώσεις σου. Στείλε μου και τίπο-τα για τη Σελίδα και δέν πειράζει άν άπορ-ριβθί: είσαι τόσο μικρός ακόμα! Νά, μόλις τελείωσες την έκτη, του Δημοτικού

—και με πολύ καλό βαθμό, σε συχαίρω. Άλλήθεια, όρθογραφικά λάθη κάνεις ακόμα πολλά' άλλ' ως του χρόνου τέτοιον καιρό δέν θά κάνης κανένα.

Στόν ένικό να μου γράψης, Μικρούλα Τραλαλά' όλα τα παιδιά μου στόν ένικό μου γράφουν, όπως μιλούν στη μητέρα τους. Θά πής: είναι και παιδιά πού μι-λούν στη μητέρα τους στόν πληθυντικό. Ναι, άλλα δέν μάρσας' είναι κάτι ψυχρό, έπιτηθεμένο και, άν θέλεις, ξενικό. Έυχο-μαι καθ' έπιτυχία στις έξετάσεις σου για το Γυμνάσιο' κι' αυτή θά σε άποζημιώση για τους κόπους πού πρέπει να κάνης τώ-ρα το καλοκαίρι.

Η Γαλήνεμένη μου γράφει: «Καλά θά κάνης πού θά λιγοστήσης τις σελίδες σου για να ξεκουραστής λίγο το καλοκαί-ρι. Για μās ή Ίδια θά είσαι, και θά σε περι-μένουμε με την Ίδια άνημπονησία, και θά σε δεχόμαστε με την Ίδια χαρά». Το ήξε-ρα, και γι' ατό άποφάσισα το μικρό αυτό ξεκούρασμα πού μου είναι τόσο άναγκαίο. Χαίρω πολύ πού όλες οι Διαπλάστουλες της τάξης σου προδιόόωθηκαν με τους πιο καλούς βαθμούς. Έντελώς λοιπόν γαλή-νεμένη' θά περάσης κι' αυτό το καλοκαίρι.

Σ' άλλους δέν έχω σήμερα τόπο να-παντήσω Μουσική ή Απώλλων (ή Μου-σική ή Απώλλων). Μη με Απομάνει, Πορθμέ του Εύριπίου, Κυρά τών Χρυ-σανθέμων, Άττικόν Άλας, Ξανθό Άγγελούδι, Κόρη τών Κυμάτων, Χιω-τοπούλα, Άγκάδι και λοιποί πού μου έγράψατε, θά σας άπαντήσω στο έρχόμε ο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πικροδάφνη, κ. (ΜΠ). Ξανθός Ναυαρχος, ά. (Θ). Λυ-γαριά, κ. (ΚΓ). Εύθυμη Ψαροπούλα, κ. (ΣΚ). Όρφεύς, ά. (ΚΦ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άγκάδι (τώρα έλ' αυτά πού γρά-φεις στο Γ. Γ. τελείωσαν και περιμένω) Μακεδονινόν Έντελβάις (έτσι μου έ-στειλες το έλαδα και σοο άπάντησα, νο-μίζω, στο προηγούμενο' το ποίημα, άν και προσωπικό, κι' όχι βέβαια έκτακτο—άπλωσε φλό—προκειμένου για την έξε-χαστή μας Φ., θά δημοσιευθί κατ' εξαί-ρεση) Κρυφό Παράπονο (εύχαριστώ για την άνανέωση' το κομμάτι σου θά το δια-βάσω και, άν είναι καλό, θά το δημο-σιεύσω στο έρχόμενο για να μη χαθί ή επικαιρότης του' το δόνει αυτό, πού σε πονάει φυτρώνοντας, δέν πιστεύω να εί-ναι άπο τους φρονιμίτες' αυτοί γαλίνουν άργότερα' πόσο χρονών είσαι;) Δημή-τριον Ι. Κοσσανάκη (σε συχαίρω για το άριστο του ένδεικτικού σου' θά το μάντευα πώς πήρες τόσο καλό βαθμό κι' άπο το γράμμα σου, πού είναι τόσο καλο-γραμμένο για μαθητή της Ε' του Δημοτι-κού' φαντάσσο, σε δού σελίδες, ένα μόνο λάθος βρήκα: «σας διηκούμε» αντί «διη-γούμαι», πού κι' αυτό άποφάσισα να είναι πα-ταρομιά' όρατα κι' ή περιγραφή της σχο-λικής έορτής' και το χρόνο λοιπόν κι' εύχαριστώ πού με συσταίνεις στους φίλους σου) Κυκλαμιάν (πρέπει να είσαι και πολύ εύχαριστήμένη πού πήρες 8, άφού ή άρρώστεια σάνάγκας να χάσης τόσα μαθήματα' στην Δ' του χρόνου θά πάρης δέκα' καλή διασκεδάση στο Λουτράκι και περιμένω να μου γράψης) Ξανθόν Ναυαρχον (αυτό λοιπόν, άφού σοο άρέσουν τα ναυτικά και είσαι και έαυθός' χαίρω πολύ πού άποφάσισες να μίνης στην κίνηση' γράψε καλά σ' όλα τα μαθήματα και θά

περάσας ήσυχο καλοκαίρι· αλλά κι' ευχάριστο, με τόσες προετοιμασίες που γίνονται στον τόπο σας από τα διασκεδαστικά κέντρα της πόλης και της εξοχής· ναί, έχω ακούσει γι' αυτή την τουριστική, την αθλητική και την πνευματική κίνηση του ωραίου σας τόπου με τον παλιό και μεγάλο πολιτισμό! **Μόγλην** (δεν πειράζει που δεν πήρες σωστό ἄριστα, ἀφοῦ ὁ βαθμός σου ήταν ὁ μεγαλύτερος που δόθηκε στην τάξη σου· και τώρα περιμένω γράμμα σου από την ώρα παραθαλάσσια εξοχή!) **Α-τρούμηντον Διαπλάσσις** (εὔγε γιὰ τὸ 9· ἔστειλα 3 τετράδια καὶ τὸ 170 φυλλάδιο)· **Ἰππότην τῆς Ἀρτας, Ζακυνθινούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 'Ιουνίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου

354. Δεξιόγραφος

Νησάκι τοῦ Αἰγαίου καβαλλικεύει...

Μουλάρι;

Ὅχι! κάτι πιὸ γρήγορο κι' ὠραίο·

Καὶ στὰ νερά του, τρέχοντας, γυρεύει

Νὰ πάρῃ

Ἱστορικό ἐλληνοιστὴ Ἑβραϊό.

Ὁλὴν Βλαστός

355. Στοιχειοτονόγραφος

Αὐτὸ τὸ θεοῦ ἄν φωνάξῃ,

Ἀπὸ φόβο τρέμουν ὅλοι·

Γράμμα, τονισμὸ ἂν ἀλλάξῃ,

Μιά μεγάλη κάνει πόλη.

Βεδουίνος

356. Μεταγραμματισμός

Μὲ τὸ Κάπα γιὰ κεφάλι,

Μαῦρος εἶναι ἀνθρωποφάγος.

Τοῦ τὸ βγάξω

Ταῦ τοῦ βάζω

Νά, χαντάκι εὐθύς προβάλλει

Κι' ἔτσι γίνουμαι καὶ μάγος

Σπίθα

357. Αἵνιγμα

Τὸ ἄρσενικό μου ἔνας μυθώδης βασιλιάς—

Μὲ τὰ παθήματά του πῶς... γελᾷ!

Τὸ οὐδέτερό μου, νόστιμο θαλασσινό,

Μαγειρεμένο τρώγεται κι' ὠμό.

Περσεύς

358. Ἐπιγραφή

Σ Α Σ Α

Α Γ Ε Ι

Δ Υ Ο Π

Λ Α Σ Ο

Π Α Ι Δ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

359. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Φρόσω! μπὰ, δὲν τραβάει σήμε-

ρα αὐτή; Τί ἔπαθε;

— Ποια, κυρία;

— Σοὺ τὴν εἶπα;

Κλέφτης τοῦ 21

360. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς ἀποτελοῦν περιφήμον Ἀθηναῖον στρατηγόν:

1, Μεγάλῃ θεά· 2, Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής· 3, θηρίον ἢ ἀστερισμός· 4, Πόλις τῆς Εὐβοίας· 5, Μέταλλον, 6, Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας· 7, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 8, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα· 9, Ἀρχαῖος ρήτωρ· 10, Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Ξανθὸς Δόκιμος

361. Γρίφος

α	α	νοῦν
α	α	Νάκα
α	α	νοῦν
α		Βοσκαρούϊ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16

178. Ὁχίο (ὄχι, ὦ!). — 179. Μιαούλης (μιάου, λυσ...). — 180. Τρίτος Τίτος. — 181. Τὸ γράμμα Α.

182. Μ Ε Α Ν Σ Α Φ Ε Ρ Γ Α Ρ Ι Σ Ν Η Σ (Ἰουσι- Α Π Ο Κ Ρ Ε Ω αἶα, σάρισ- Ρ Α Β Δ Ο Υ Χ Ο Σ σα, ἀφή, Φε- Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ε Ι Α ραί, Ἑστία, ραφανίς, Νηρηίς, Ἡριννα). 184-188. Κάτουλλος, Μαρδόνιος, Ἰσίδος, Ὀβίδιος, Κέρκυρα. — 189. ΓΝΣ-ΠΡΤΤ = Γινὺς πρᾶττε-ΟΟΥ-ΕΙΟΥ = Χρόνου φεῖδου (ΓΟργίας, Νουμάς, ΣΥρος, ΠΕΛίας, ΡΙον, ΤΟμωρίς, ΤΥφών). — 190. Ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδ' ἐσθιέτω (ο μ' ι, ἐργα, ζο με νο, σ μ ι δ, ἐς θι αἰτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετ' ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετ' ἀπλὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μετ' ἀπλὰ δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΣ'—456]

Σὺ γίνεσθαι, βέβαια δὲν ξέρεις ποῖα εἶμαι. Κι' ὁμως γνωρίζομαι ἀπὸ μικρὰς. Ἀλλήλογραφούμε; Δ/σις: Κον Στρατικήν, Δημοδιδασκαλόν, Καρπενήσι διὰ Ροζελάντιαν

[ΑΣ'—457]

Σουλατοσάδροι, πρετίνω διορίαν ὑποταγῆς 1ην Αὐγούστου, εἰδάλλως ἀποκαλύπτεσθε. Εἰθεὶς ὁ Μ. καὶ ὁ Β. Σύμφωνοι; Κορφατόπουλο

[ΑΣ'—458]

Κυρία, μετ' ἀπλὰς οὐστάσεις, παραδίδοι μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς. Ὁδὸς Παναγιωταρᾶ 6.

[ΑΣ'—459]

Σαρπηδὼν, σοὺ ἄρσος ἡ Ζάκυνθος καὶ τὸ Σενδοχέιον «Ἀκρόπολις»; Δημομονήμενη Ἑλπίς

[ΑΣ'—460]

Ἀνδριωτάκι, μόνος τὸ συμπεραίνεις... ἢ σοὺ εἶπε τὰς ἐντυπώσεις μου ὁ... Ἰδας; Ξανθὸ Ἀγγελουδί

[ΑΣ'—461]

Σαρπηδὼν = Γερουλιόμαχος. Γαλάζιος Ἀγγελος

[ΑΣ'—462]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μετ' ἀπλὰς σόπουλα-ες. Ἰδιαιτέρως Κόμητα Μοντε-χρήστο, Γκουμπιλ, Γελαστό Ἰππολοχαγό, Δεπτή Καρδούλα, Ἀθῶνα, Μύρτιδα, Δόξη Στέφανο.

[ΑΣ'—463]

Ὅποια ζητᾷ μὴ εἰλικρινὴ φίλη, ἄς γράψῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν: Ἀνδία Ρέναν Ραφαήλοβιτς, Θήρας 121, Ἀθήναι, διὰ:

[ΑΣ'—464]

Ἀεπὴ Καρδούλα, ποὺ εἶναι ἐπὶ τέλους οἱ ἀγγελίαι σου; Κονταῦ νά... σκάσω περμένοντας...

Ἀτρεμένης Θαλασσοπόρος

[ΑΣ'—465]

Δὸν Ζουάν, εὐχαριστῶς ἡ Δ/σις μετ' εἶναι: Ὁδὸς Ἀλκινόου, οἰκία Πασσαλίου (2ος ὄροφος). Ἀποκαλύψεις: Γκάλικ = Θεοφάνης, Σεληνιώτικος Ὀρίων = Σεληνιώτης, Γλυκεῖα Παρηγορία = Μαντελάνα

Κουτοπαρέα

[ΑΣ'—466]

Τρελλοπαρέα, γελίσοι πάρα πολὺ. Ὁ Συριανὸς δὲν λέγεται Ἑλσυθεριάδης, οὔτε ὁ Ἰππότης τῆς Ἀρτας Παταλίας (Διαπλ. Βεβαίωτατα). Ἀχ! δυστυχισμένη Τρελλοπαρέα, ἐρμαιον τοῦ γέλωτος.

ΠΡΟΟΔΟΣ

[ΑΣ'—467]

Ἐξηφανίσθησαν δύο Ἀμφότεροι, οἱ γνωρίζοντας παρακαλοῦνται εἰδοποιήσουσιν ἡμᾶς καὶ ἀμειψήσουσιν.

Παρατείνωμεν ἐπὶ διμήνον τοὺς (ΑΣ'—318) (ΑΣ'—319) (ΑΣ'—320). Σπεύσατε. Ἰππότης τῆς Ἀρτας, Μιχαὴλ Κομνηνός

[ΑΣ'—468]

Παρατείνωμεν τὸν Διαγωνισμὸν μετ' (ΑΣ'—338) ἐπὶ ἓνα μῆνα, περιμένοντες ὑποστήριξιν ἀπὸ τοὺς: Παροικαλ, Φράντς Λίστ, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Κονταῖσαν Μαρίτσαν, Μπόσμ, Τόσκαν, καὶ ἀπὸ ὅσων ἐν γένει τοὺς μουσικοφίλους. Δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα. Δ/σις. Θεόδωρον Γρ. Μπάμια, Νικηταρᾶ 10-Α. Ἀθήναι.

NEANIKH ORMH

[ΑΣ'—469]

Τρελλοπαρέα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀποκαλύψιν, ἀλλὰ δὲν ἦταν καθόλου σπουδαῖο κατόρθωμα, ἀφοῦ ἐγὼ μόνη μου διαδίδω τὸ ψευδώνυμό μου.

Ζακυνθινούλα

[ΑΣ'—470]

Λουλούκα, Ἀττὲ Ἰράμ, Ἑλδοτοπούλα, μοὺ δίνετε τὴ Δ/σὴ σας;

Ζακυνθινούλα

[ΑΣ'—471]

Σαρπηδὼν, πῶς σοὺ φάνηκε ἡ Ζάκυνθος; Χιονισμένο Δενδράκι

[ΑΣ'—472]

Ἀσπρὸς Κόρακα, σέχω ξεαδερφοῦλη, καὶ δὲν τῶρε; ; !! Χίρηκα πολὺ, μά... ἀπὸ ποῦ κι' ὥς ποῦ; Σελογιάστρα

[ΑΣ'—473]

Διαπλάσσομεν, προσέξτε: ὁ Ντόριαν Γκερέυ ἐκμεταλλεύεται τὸ ψευδώνυμο ΜΥΡΤΙΣ

Συριανός, Λευκή

[ΑΣ'—474]

Ἄθω, γιατί δὲν κρατᾷς τίς ὑποσχέσεις σου; ἔστειλες στὴ Μύρτιν τὴ μηχανὴ γιὰ τὴν ἀποκάλυψιν;

Λευκή

[ΑΣ'—475]

Ἐχεῖς σκοπὸ νάνταποδώσῃς τὸ τετραδιάκι ποὺ σοὺ εἶπα, Ἀθῶ; ΜΥΡΤΙΣ

[ΑΣ'—476]

Ἀγαπητοί: Δόξη Στέφανο, Ἀρσενιάδα Νο 7, Ντόριαν Γκερέυ, Κόκκινη Τοξότη, θέλετε ν' ἀλλήλογραφῶμε; Ἀν νάί, στείλτε στὴ Δ/σι: Ἀνδία Μερσπὴν Πανταζάκου, Βασάνη 38, Βόλον δια:

Γαληνιμένη

[ΑΣ'—477]

ΖΟΙΖΟΥ; ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—478]

ἈΓΝΗ, ποῖα διεύθυνσιν ἔχεις τώρα; ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—479]

Πόλη τῶν Ὀνείρων, συγχώρησέ με γιὰ τὴν ἀργοπορία. Οἱ ἐξετάσεις ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ